

Másolat.

személyesen és dr. Szabó S. Endre ú. j. személyesen és dr. Kállay László ú. A tárgyalás megnyitása után bíróváltozás miatt az ügy tárgyalása megismételtetett. Peres felek eddigi kérelmeiket fenntartják. Valótlan az, hogy én összeférhetetlen kötekedő természetű voltam, az megtörtént, hogy a felperesnek szemrehányást tettem, de ennek meg is volt az oka, pld. a férjem már a házasságunk első évében szerelmi viszonyt folytatott Ülvedy Zsóka színésznővel, ennek azonban egyik napról a másikra végeszakadt, ahogy én tudom, valamelyik igazgatónak a huga avatkozott bele a dologba. 1936-ban vagy 37-ben a férjem Horváth Árpád társulatához szerződött és ott kezdett viszonyt Horvát Árpádné Neményi Lilivel. Ez a színésznő Pestre is feljött s míg én Csengődön tartózkodtam, napokon át az én lakásomban élt a férjemmel. Muráti Lilivel is tartott fenn a férjem szerelmi kapcsolatát, az annyira ~~xxxxx~~ ment, hogy többször felhívta a férjem telefonon, mondta neki férjem és pedig a hajhali órákban, mikor hazajött, hogy aludj jól drágám, nagyon kifárasztottalak, mennyire szeretlek, mennyire kívánlak. Én egyszer felhívtam Muráti Lilit telefonon és azt mondtam, hogy ha a férjem reggel, délben, este nála tartózkodik, oda fogom küldeni a ruháit és a zokniait is hogy stoppolja, amikor a férjem meghallotta, hogy én ezt kinek mondtam, agyba főbe vert, majd utána eltávozott és 6 hétig külön is éltünk. Az egyik napon egyik orvos ismerősünk kérdezte tőlem, szeretem-e az uramat, mikor mondtam hogy igen, azt mondta nem kérdezem hogy hol volt, ő haza fogja hozni. Férjem ekkor haza is jött, de hogy hol járt, hogy miként szakadt vége a Muráti Lilivel való kapcsolatnak, nem tudom. 1942-ben a férjem a Mária főhadnagyban Szeleeczky Zitával játszott együtt. akkor kezdődött köztük az a kapcsolat, ami még most is fennáll, a férjem olyankor ha Szeleeczky Zitától jött haza, határtalanul durva volt, ringyónak, kurvának mondott, ennek ellenére arra kényszerített, hogy Szeleeczkyt a lakásunkba fogadjam és ilyenkor, ha Szeleeczky Zita hozzánk jött, de olyankor is ha együtt játszottak, férjem saját autóján vitte haza Szeleeczky Zitát, ezen alkalmakkor rendszerint nem is jött haza, én magam győződtem meg arról, amikor egyszer moziból a színház mentem, hogy a férjem Szeleeczky Zitát autóján vitte haza, akkor, mikor engem megláttak, Szeleeczky hirtelen beugrott az autóba, férjem utána, férjem hirtelen rákapasolt és én ottmaradtam. Már nem tudom hogy hívják azt az ujságíró, azt kérdezte tőlem, most mit fogok csinálni, én mondtam, hogy földalattin megyek haza, de aztán taxiba ültem, Szeleeczky lakására mentem ott állt a ház előtt, illetve valamivel lejjebb a férjem autója én ott jártam fel és alá reggel 1/2 5-ig, de a férjem még mindig nem jött. Megtörtént az is, hogy a férjem cigánybandát vitt Szeleeczky Zita lakására. Földényi Árpád Árpád Margit öltözőjében kérdezte tőlem, igaz-e, hogy én újból fellépek, mikor mondtam, hogy igaz, kérdezte, irhat-e erről egy riportot s mert fényképet is kért a lakásunkra jött, hogy azt kiválassza. Tihanyi Kamillnéval együtt jöttünk mindhárman, mert Tihanyi Kamillné mondta hogy éhes, szalonnával kínáltam meg őket. Valamivel 9 előtt ment el Tihanyié, ugyanakkor Földényi taxiért telefonált és néhány perc múlva ő is elment. Valótlan az, hogy Földényi éjjélkor távozott tőlem. Az megfelel a valóságnak, hogy én a lánynak azt mondtam, jöjjön be, nehogy kifogásolják, hogy én egy férfivel egyedül vagyok, ezt azért tettem, mert olyan értesüléseim voltak, hogy a férjem válni akar tőlem és az öccse gyűjt ellenem adatokat. Így megtörtént, hogyha az énektanárnőhöz mentem, felhívtak telefonon s amikor jelentkeztem, egyszerűen letették a kagylót, pedig azt hogy ott vagyok Braesók Ilonán kívül más nem tudta. Valótlan az, hogy ezt követő napon akár Földényi, akár más nálam járt volna, valótlan az is, hogy én bármi okból a szobalányt a lakásomba nem akartam volna beengedni. Valótlan az, hogy én a férjemet trágár szavakkal illettem, egy esetre azonban emlékezem, hogy azt mondtam neki verje meg az Isten, sőt az is lehet, hogy ekkor talán egyebet is mondtam neki, de hogy mit mondtam azt én nem is tudom, mert akkor annyira fel voltam indulva, ez akkor volt, mikor engem leléptetett a lépcső és csontrepedésem volt, a lábam megdagadt, nem tudtam járni, mikor hazajött, ott feküdtem a kőben, a pulcs a földön, mikor jött, hogy kapun be tudjon jönni, az tá-

Tekintetes királyi Járásbiróság!

Szabó László Ernő, művésznéven Szilasi László színművész budapesti / Ezredes-u. 13. fdsz. 1/4 lakossal az F/1. a. házassági anyakönyvi kivonat igazolása szerint Rákospalotán 1935. szeptember 17.-én léptem házasságra. Házasságunkból gyermek nem származott.

A "Film Színház Irodalom" könyvtárának 3. számaként megjelent 1941. évben /Wanner kiad. Atheneum Rt. nyomása/ Szilasi László; "Laci" címmel férjem önéletrajza. A továbbiak folyamán ebből az önéletrajzból lesznek bátor idézni egyes részleteket, mi által a tárgyilagosság követelményeinek a jobban eleget tehetek.

Férjemet, mint egész kezdő színészt igen szerény körülmények között Tatatóvároson Szalay Károly társulatánál működött. Ennél a társulatnál vendégszereplést vállaltam, erről az időről férjem életrajzában így emlékezik meg: "Azokban a napokban érkezett a társulathoz mint vendég Dénes Mancsi. Érkezését híre előzte meg. Mint primadonna már Pesten és elsőrangú vidéki társulatoknál is vezetőszerepeket játszott. Gyakran kerültünk össze a színpadon. Ha a szerep szerint meg kellett fogni a kezét, megszorítottam, ha rá kellett hajolni, úgy éreztem, elveszek, foglya vagyok. Hajának illata megbabonázott. Előadás után gyakran kettesben maradtunk. Az első lény volt az életben, akinek jólesett mindent elmesélni. Mi történt velem idáig. Mennyit szenvedtem, koplaltam... Egyszer megfogta a kezemet és halkan azt mondta: Én bízom magában! És aztán egyik percről a másikra, anélkül, hogy sokat beszéltünk volna, már tudtuk is, hogy egymáshoz tartozunk. Ő a nagy primadonna, aki Szalay Károly uram társulatánál havi háromszázpengős fizetéssel vendégművésznő volt és én, a nyolcvan kemény pengős mindenés. Akinek inkasszálni kellett, a korusban énekelni, állandóan beugrani és néha-néha nagy szerepeket eljátszani. Ma már tudom, hogy első találkozásunk megpecsételte sorsomat." A továbbiakban így folytatja: "Ő buzdított, ő lelkesített, ő hitt bennem. Kinyitotta a szememet - és mosott rám... Magyarázott és - törődött velem. És nonss, - kérdezte egyszer Mancsi- Ha majd te egyre feljebb mész... mert egyre feljebb fogsz kerülni... és én majd a deszkákról is eltűnök... mondd... akkor **és**... akkor is fogsz engem szeretni? Felelet helyett megcsókoltam."

Megismerkedésünk után kezdődtek a küzdelmes hónapok és esztendőök. Kallós József szintársulatához szerződtem és a kedvéért oda szerződötték véglegényemet is: "Mancsi éppen úgy, mint Szalaynál, háromszázpengős gázsit kapott, én pedig nyolcvanát. Szerződésemben ez a megjelölés szerepelt: "segédszínész és mindenés". Ez a szintársulat nyáron Rákosszentmihályon állomásozott: "Időnként bevillanyoztunk Budapestre és Mancsi elvitt a New-York kávéházba. És hogy csodáltam Mancsit... Ismert pesti színészek álltak meg az asztalunk mellett és tegeződtek Mancsival. Mind azt mondta neki, hogy itt lenne helyed Pesten, de egyik semmit ennek az érdekében. Egy délután -

ismét benn voltunk a New-Yorkban. Ott ültünk arról az asztalnál, amely mellett az ut levezet a szuterénhelyiségbe. Hirtelen mellettünk termett Réti színházi ügynök. Kipirult arccal ült le az asztalunkhoz. Tudjátok mi ujság? Na? Lenn ül a Sziklai "Pipi" /Sziklai Jenő, a szegedi színház igazgatója volt/ s tudjátok mit kérdezett? Mit? Hogy ki az a fiu, aki a Dénes Mancival ül. És mit feleltél? Hogy egy fiatal színész. Azt mondta, hogy jöjjön le a fiu. Manca rám nézett. Kipirult az arca. Én - mint később gyakran mesélték - elsápadtam és a karfába támaszkodtam meg, hogy le ne zuhanjak. Igen ám, de most el kellett viselni azokat a keserű pillanatokot, hogy Mancitól elbucsuzzak. Őt nem szerződtette Sziklai "Pipi". Ugynevezett "másodrendű" társulathoz kapott szerződést. Elváltak utjaink, ha rövid időre is. Azt hittem fájni fog neki a pillanat, amikor az utam megindul felfelé és ő lenn marad. De ez a fiatal nő olyan hőszelkű és lemondó volt, hogy őszintén örült sorsom e fordulatának, amelyet ő valóban előre látott. Menj...- bucsuzott - és vigyázz magadra.

Vőlegényem ezt követően Miklési Imre újpesti színházhoz szerződött és egyben betöltötte 24. életévét, megesküdtünk és én kívánságára a színházat elhagytam. "Hívtam jöjjön, feleségül veszem, hagyjon fel a színészi pályával. Másnap már nálam volt és csendben megesküdtünk."

és szerelmi kapcsolataival durván megalázott. Amikor arra megállapításra jutott, hogy összeszorított fogakkal veszem az eseményeket tudomásul, gorombán kezdett bánni velem; majd tetteleg ismételtén bántalmazott és pedig két ízben oly súlyosan, hogy orvosi segítséget kellett igénybe vennem: Ideösszeroppanás, lábsontrepedés és bokacsontrepedés miatt jelenleg is gyógykezelés alatt állok. Hónapokkal ezelőtt férjem egyik este fivérével, dr. Szabó András ügyvédjelölttel beszélgetett. Fáradt voltam és lefeküdtem. A szomszéd szobából áthalatszó beszélgetésre ébredtem ismét fel. A beszélgetés arról folyt, hogy férjem miképpen tudna tőlem szabadulni és vehetné el akkori színházi partnernőjét, akivel már akkor belső viszonyt tartott fenn. Sógorom tanácsokkal látta el férjemet és kijelentette, hogy a bontó okról ő majd gondoskodik. Az orvos számomra üdülést írt elő és férjemmel abban állapotunk meg, hogy a Kékesre utazok. Ő pedig ígéretet tett, hogy távollétem alatt a helyzetet semmit sem változtat. Február 28-án közöltem távbeszélőn, hogy másnap reggel hazautazok. Megérkezésemkor azt kellett tapasztalnom, hogy a lakás részben ki van ürítve. Férjem a lakásban volt és közölte, hogy eltávozik, mert háztartási alkalmazottunk, Bracsók Ilona neki azt mondotta, hogy férjem egy két napos vidéki tartózkodásá alkalmával egy újságíró nálam aludt. A háztartási alkalmazott ekkor már férjem gépkocsijában volt. Behívtam, de ő a szemembe mondotta a betanult mesét. Ezután a kocsiba ültek és elmentek férjem új lakására. Az újságírót férjem mutatta be nekem és vele ezt követően még két ízben beszéltem. Ugy az első, mint a második alkalommal férjemhez jött ki riportra. A harmadik alkalommal pedig véletlenül a Magyar Színházban, ahol Árpád Margit színésznőt Tihanyi Kamilné társaságában felkerestem előbbi öltözőjében. Ekkor jött be az újságíró, akivel elbeszélgettünk és kérdezte, hogy valóban vissza akarok-e térni a színpadra és ezt megerősítve. Igenlő válaszomra fényképet kért közzététel céljára, amit meglévő fényképeim közül kiválasztana. Hárman, Tihanyi Kamilnéval lakásomra mentünk. Otthon mindhárman a kertben foglaltunk helyet. Az újságíró a fényképet kiválasztotta és a Mozi újság 1943. VIII. 25.-i számában egy riport kapcsán közzé is tette. Amikor Tihanyi Kamilné távozni készült, az újságíró taxiért telefonált, a leány addig is a szobában tartózkodott. Két-három perc múlva a taxi megérkezett és az újságírót a leány kiengedte. Azóta nem láttam és nem beszéltem vele. Meg vagyok győződve arról, hogy baráti körünk, amiért az eseményekről értesült, tisztában van a helyzettel, mert mindannyian tudják, hogy milyen hűséges életét éltem férjem mellett. Megtudtam azt is, hogy férjem régóta készíti elő eltávozását és fivére hosszas utánjárással szerezte meg jelenlegi lakását. Kapóra jött üdülésem is és elutazásom gondolatát feltűnően nagy megértéssel támogatta, majd február 20-án titkárával azt iratta, hogy "Pénzt még e héten küldök. Csak maradjon nyugodtan Nagyságos asszony, akár még 3-4 hétig is. Legalább addig mi is túl leszünk a külső felvételeken". A háztartásbeli alkalmazott, a "korona tanu" február 22-én pedig így ír: "Drága Nagyságos Asszony! Ne tessék haragudni, hogy ilyen soká irok, de hála Isten itthon minden rendben van... A Művész Ur ujabban minden este korán lefekszik, szombaton este hazajött fél 10-kor lefeküdt és hétfő reggelig ki se ment a lakásból. Szóval minden rendben van, tessék nyugodtan lenni. Kézcsókkal Ica sk". A lakás közben beköltözhető válik. Előáll a hűség s háztartási alkalmazott. A rendező megadja a jelt, a szuffiták kigyulladnak és a hűséges háztartási alkalmazott a Művész Ur fülébe sugja "a döbbenetes valóságot", hogy a "Drága Nagyságos Asszony" mit csinált. A hazaérkező urnőt már kirámolt lakás fogadja. És a Művész Ur nem azt kérdi feleségétől, hogy igaz-e amit a leány beszél.- De fontos az egyáltalában, hogy igaz-e?- hanem a volánhoz ül és elhajt a hűséges háztartási alkalmazottal. Ugy látszik egy kissé korán érkeztem, mert férjem bucsusorokat is hagott hátra: "Manci! Távolléted alatt, miután megtudtam a a Tüfejú eset részleteit, végkép megérett a helyzetünk az elköltözésemre. Igyekeztem mindent testvériesen elfelezni, hogy neked mindenből több maradjon. Előszobaszekrényt, kis szoba berendezést még kapsz /és rádiót/ tőlem. Az előszobaszekrényt 1-2 nap múlva megkapod. A többit is hamarosan. A táskarádiót azért hagom itt ideiglenesen, míg másikat tudok küldeni. Nem távozom haraggal. Igyekszem mindenben gondoskodni Rólad. Csak éppen, hogy nem élhetünk együtt. Csók: Laci sk". Férjem hátrahagyott még 500 pengőt. Ez az összeg havi ellátásomra annál is inkább kevés, mert gyógykezelésre szorulok. Másrészt férjem ma a legjobban fizetett színész, aki 1943. kb. 1/4 milliót keresett és 1944. január-február hónapokban a keresete 60.000 pengőt tett ki. Férjem minden jóval többet keresett, mint én. Jelenlegi helyzetem, hogy a jogok ok nélkül különálló férj...
...gondoskodni és ezt pénzben kiegészítenni tartozik.

beszélgetés arról folyt, hogy férjem miképpen tudna tőlem szabadulni és vehetné el akkori színházi partnernőjét, akivel már akkor belső viszonyt tartott fenn. Sógorom tanácsokkal látta el férjemet és kijelentette, hogy a bontó okról ő majd gondoskodik. Az orvos számomra üdülést írt elő és férjemmel abban állapodtunk meg, hogy a Kékesre utazok. Ő pedig ígéretet tett, hogy távollétem alatt a helyzetet semmit sem változtat. Február 28-án közöltem távbeszélőn, hogy másnap reggel hazautazok. Megérkezésemkor azt kellett tapasztalnom, hogy a lakás részben ki van ürítve. Férjem a lakásban volt és közölte, hogy eltávozik, mert háztartási alkalmazottunk, Bracsó Ilona neki azt mondta, hogy férjem egy két napos vidéki tartózkodása alkalmával egy ujságíró nálam aludt. A háztartási alkalmazott ekkor már férjem gépkocsijában volt. Behívtam, de ő a szemembe mondotta a betanult mesét. Ezután a kocsiba ültek és elmentek férjem új lakására. Az ujságírót férjem mutatta be nekem és vele ezt követően még két ízben beszéltem. Ugy az első, mint a második alkalommal férjemhez jött ki riportra. A harmadik alkalommal pedig véletlenül a Magyar Színházban, ahol Árpád Margit színésznőt Tihanyi Kamilné társaságában felkerestem előbbi öltözőjében. Ekkor jött be az ujságíró, akivel elbeszélgettünk és kérdezte, hogy valóban vissza akarok-e térni a színpadra és ezt megírhatja-e. Igenlő válaszomra fényképet kért közzététel céljára, amit meglévő fényképeim közül kiválasztanék. Hárman, Tihanyi Kamilnéval lakásomra mentünk. Otthon mindhárman a kertben foglaltunk helyet. Az ujságíró a fényképet kiválasztotta és a Mozi ujság 1943. VIII. 25.-i számában egy riport kapesán közlé is tette. Amikor Tihanyi Kamilné távozni készült, az ujságíró taxiért telefonált, a leány addig is a szobában tartózkodott. Két-három perc múlva a taxi megérkezett és az ujságírót a leány kiengedte. Azóta nem láttam és nem beszéltem vele. Meg vagyok győződve arról, hogy baráti körünk, amiért az eseményekről értesült, tisztában van a helyzettel, mert mindannyian tudják, hogy milyen hűséges életét éltem férjem mellett. Megtudtam azt is, hogy férjem régóta készíti elő eltávozását és fivére hosszas utánjárással szerezte meg jelenlegi lakását. Kapóra jött üdülésem is és elutazásom gondolatát feltűnően nagy megértéssel támogatta, majd február 20-án titkárával azt iratta, hogy "Pénzt még e héten küldök. Csak maradjon nyugodtan Nagyságos asszony, akár még 3-4 hétig is. Legalább addig mi is túl leszünk a külső felvételéken". A háztartásbeli alkalmazott, a "korona tanu" február 22-én pedig így ír: "Drága Nagyságos Asszony! Ne tessék haragudni, hogy ilyen soká írok, de hála Isten itthon minden rendben van... A Művész Ur ujabban minden este korán lefekszik, szombaton este hazajötték fél 10-kor lefeküdt és hétfő reggelig ki se ment a lakásból. Szóval minden rendben van, tessék nyugodtan lenni. Kézcsókkal Ica sk". A lakás közben beköltözhető válik. Előáll a hűség s háztartási alkalmazott. A rendező megadja a jelt, a szuffiták kigyulladnak és a hűséges háztartási alkalmazott a Művész Ur fülébe sugja "a döbbenetes valóságot", hogy a "Drága Nagyságos Asszony" mit csinált. A hazaérkező urnőt már kirámolt lakás fogadja. És a Művész Ur nem azt kérde feleségétől, hogy igaz-e amit a leány beszél. - De fontos az egyáltalában, hogy igaz-e? - hanem a volánhoz ül és elhajt a hűséges háztartási alkalmazottal. Ugy látszik egy kissé korán érkeztem, mert férjem bucsusorokat is hagott hátra: "Manci! Távolléted alatt, miután megtudtam a Tüfejú eset részleteit, végkép megérett a helyzetünk az elköltözésemre. Igyekeztem mindent testvériesen elfelezni, hogy neked mindenből több maradjon. Előszobaszekrényt, kis szoba berendezést még kapsz /és rádiót/ tőlem. Az előszobaszekrényt 1-2 nap múlva megkapod. A többit is hamarosan. A táskarádiót azért hagom itt ideiglenesen, míg másikat tudok küldeni. Nem távozom haraggal. Igyekszem mindenben gondoskodni rólad. Csak éppen, hogy nem élhetünk együtt. Csók: Laci sk". Férjem hátrahagyott még 500 pengőt. Ez az összeg havi ellátásomra annál is inkább kevés, mert gyógykezelésre szorulok. Másrészt férjem ma a legjobban fizetett színész, aki 1943. kb. 1/4 milliót keresett és 1944. január-február hónapokban a keresete 60.000 pengőt tett ki. Férjem minden jogok nélkül hagyt el. Jogszabály, hogy a jogok nélkül különélő férj felesége illő tartásáról gondoskodni és azt pénzben kiszolgáltatni tartozik. Közvetlen életközösségünk megszakitása előtt csupán ellátásomra heti 500 P-t fordított. F/1. a. csatolom házassági anyakönyvi kivonatunk, F/2. alatt jogi

Másolat.

Tekintetes királyi Járásbíróság! Szabó László Ernő, művésznéven Szilassy László színművész, budapesti /II. Ezredes u.13. fsz. 1.sz./ lakossal Szalay Károly vidéki színigazgató társulatánál 1933. év végén ismerkedtem meg. Ő ezt önéletrajzában így írja le: "Azokban a napokban érkezett a társulathoz, mint vendég Dénes Mancsi. Erkezését híre előzte meg. Mint primadonna már Pesten is elsőrangú vidéki társulatoknál is vezető szerepeket játszott. Gyakran kerültünk össze a színpadon. Ha a szerep szerint meg kellett fogni a kezét, megszorítottam. Ha rá kellett hajolni, úgy éreztem, elveszek, foglya vagyok. Hajának illata megbabonázott. Előadás után gyakran kettesben maradtunk. Az első lény volt az életemben, akinek jól esett mindent elmesélni. Mi történt velem idáig. Mennyit szenvedtem, koplaltam. Egyszer megfogta a kezemet és azt mondta: En bizom magában. És aztán egyik pereről a másikra, annélkül, hogy sokat beszélünk volna, már tudtuk is, hogy egymáshoz tartozunk. Ő a nagy primadonna, aki Szalay Károly uram szintársulatánál vendégművésznő volt és én a nyolcvan kemény pengős mindenés. Akinek inkasszálni kellett, a kórusban énekelni, állandóan beugrani és néha-néha nagy szerepeket is eljátszani. Ma már tudom, hogy első találkozásunk megpecsételte sorsomat. Ő buzdított, ő lelkesített, ő hitt bennem - írja. Kinyitotta a szememet és mosott rám. Magyarázott és törődött velem. És mondd - kérdezte egyszer Mancsi - ha majd Te egyre fejjebb mész, mert egyre fejjebb fogsz kerülni és én majd a deszkákról is eltűnök... mondd, akkor is...akkor is fogsz engem szeretni? Felelet helyett megcsókoltam!". Amikor Kallós József szintársulatához szerződtem, a kedvemért oda szerződttették völégényemet is: "Mancsi éppen úgy, mint Szalaynál, háromszázpengős gázsit kapott, én pedig nyolcvanot. Szerződésemben ez a megjelölés szerepelt "segédszínész és mindenés" Ez a szintársulat nyáron Rákosszentmihályon állomásozott. Időközönként bevillanyosoztunk Budapestre és Mancsi elvitt a New-York kávéházba. És hogy csodáltam Mancsit. Ismert pesti színészek álltak meg az asztalunk mellett és tegeztek Mancival. Mind azt mondta neki, hogy itt lenne a helyed Pesten, de egyik sem tett semmit ennek az érdekében. Egy délután ismét bent voltunk a New-Yorkban. Ott ültünk az asztalnál, amely mellett az ut levezet a szuterénhelyiségbe. Hirtelen mellettünk termett Réti színházi ügynök. Kipirult arccal ült le az asztalunkhoz. Tudjátok mi az ujság? Na? Lenn ül a Sziklai Pipi /Sziklai Jenő a szegedi színház igazgatója volt/ s tudjátok mit kérdezett? Mit? Hogy ki az a fiú, aki a Dénes Mancival ül? És mit feleltél? Hogy egy fiatal színész. Azt mondta, hogy jöjjön le a fiú. Mancsi rám nézett. Kipirult az arca. En - mint később gyakran mesélték - elsápadtam és a karfába támaszkodtam meg, hogy le ne zuhanjak. Igen ám, de most el kellett viselni azokat a keserű pillanatokat, hogy Mancitól elbucsuzzák. Őt nem szerződttette Sziklai Pipi. Ugynevezett másodrendű társulathoz kapott szerződést. Elváltak utjaink, ha rövid időre is. Azt hittem fájni fog neki a pillanat, amikor az utam megindul felfelé és ő lemmarad. De ez a fiatal nő olyan hőslélkű és lemondó volt, hogy őszintén örült sorsom fordulatának, amelyet ő valóban előre látott. Menj...! bucsubozott és vigyázz magadra. Völégényem ezt követően Miklósi Imre újpésti szintársulatához szerződött és ugyanekkor betöltötte huszonnegyedik életévét. Már annyit keresett, hogy abból szükösen megélhettünk: "Hívtam jöjjön, feleségül veszem, hagyjon fel a színészi pályával. Másnap már nálam volt és csendben megesküdtünk". A nagyobb jövedelemről lemondottam, hogy kisebb jövedelem ketten tartsuk fenn küzdelmes életünket, de együtt lehessünk. A háztartási munkát magam végeztem. Mivel férjem súlyos betegségben ment keresztül és a lehetőségekhez képest jól kellett táplálkoznia, a magam szükségleteit a pusztá létefenntartásra korlátoztam. Sok gondot kellett fordítanom arra, hogy néhány ruhájában mindig kifogástalanul jelenhessen meg. Velem tanulta szerepeit és színész körökben minden összekötötetésem latba vettem, hogy érvényesülésének az utját biztosítsam annyi válságon és megújuló küzdelmen keresztül: "mint mindig, amikor eltörni látszott valami, én - írja férjem önéletrajzában - amikor a talaj csusszanni kezdett a lábam alól, most is Mancsi doppingolt". Amint a nélkülözéseknek és küzdelmeknek kezdettek érní gyümölcssei, tőlem mind inkább elfordult. Amint a férjem nővel kezdett viszonyt. A nélkülözéseket is kedvevel tűrt. Amint a férjem nővel kezdett viszonyt. A nélkülözéseket is kedvevel tűrt.

primadonna már Pesten is elsőrangú vidéki társulatoknál játszott. Gyakran kerültünk össze a színpadon. Ha a szerep szerint meg kellett fogni a kezét, megszorítottam. Ha rá kellett hajolni, úgy éreztem, elveszek, foglya vagyok. Hajának illata megbabonázott. Előadás után gyakran kettesben maradtunk. Az első lény volt az életemben, akinek jól esett mindent elmesélni. Mi történt velem idáig. Mennyit szenvedtem, koplaltam. Egyszer megfogta a kezemet és azt mondta: Én bízom magában. És aztán egyik pereről a másikra, annélkül, hogy sokat beszéltünk volna, már tudtuk is, hogy egymáshoz tartozunk. Ő a nagy primadonna, aki Szalay Károly uram színtársulatánál vendégművész volt és én a nyolcvan kemény pengős mindenés. Akinek inkasszalni kellett, a kórusban énekelni, állandóan beugrani és néha-néha nagy szerepeket is eljátszani. Ma már tudom, hogy első találkozásunk megpecsételte sorsomat. Ő buzdított, ő lelkesített, ő hitt bennem - írja. Kinyitotta a szememet és mosott rám. Magyarázott és törődött velem. És mondd - kérdezte egyszer Mancsi - ha majd Te egyre fejjobb mész, mert egyre fejjobb fogsz kerülni és én majd a deszkákról is eltűnök... mondd, akkor is...akkor is fogsz engem szeretni? Felelet helyett megcsókoltam!". Amikor Kallós József színtársulatához szerződtem, a kedvemért oda szerződttették völégényemet is: "Mancsi éppen úgy, mint Szalaynál, háromszázpengős gázsit kapott, én pedig nyolcvanát. Szerződésemben ez a megjelölés szerepelt "segédszínész és mindenés" Ez a színtársulat nyáron Rakósszentmihályon állomásozott. Időközönként bevillanyoztunk Budapestre és Mancsi elvitt a New-York kávéházba. És hogy csodáltam Mancit. Ismert pesti színészek álltak meg az asztalunk mellett és tegeződtek Mancival. Mind azt mondta neki, hogy itt lenne a helyed Pesten, de egyik sem tett semmit ennek az érdekében. Egy délután ismét bent voltunk a New-Yorkban, Ott ültünk az asztalnál, amely mellett az ut levezét a szuterrénhelyiségbe. Hirtelen mellettünk termett Réti színházi ügynök. Kipirult arccal ült le az asztalunkhoz. Tudjátok mi az ujság? Na? Lenn ül a Sziklai Pipi /Sziklai Jenő a szegedi színház igazgatója volt/ s tudjátok mit kérdezett? Mit? Hogy ki az a fiú, aki a Dénes Mancival ül? És mit feleltél? Hogy egy fiatal színész. Azt mondta, hogy jöjjön le a fiú. Mancsi rám nézett. Kipirult az arca. Én - mint később gyakran mesélték - elsápadtam és a karfába támaszkodtam meg, hogy le ne zuhanjak. Igen ám, de most el kellett viselni azokat a keserű pillanatokat, hogy Mancitól elbucszazzak. Őt nem szerződttette Sziklai Pipi. Ugynevezett másodrendű társulathoz kapott szerződést. Elváltak utjaink, ha rövid időre is. Azt hittem fájni fog neki a pillanat, amikor az utam megindul felfelé és ő lem marad. De ez a fiatal nő olyan hőslélkű és lemondó volt, hogy őszintén örült sorsom fordulatának, amelyet ő valóban előre látott. Menj...! bucuzzott és vigyázz magadra. Völégényem ezt követően Miklósi Imre újpesti színtársulatához szerződött és ugyanekkor betöltötte huszonnegyedik életévét. Már annyit keresett, hogy abból szükösen megélhettünk: "Hívtam jöjjön, feleségül veszem, hagyjon fel a színészi pályával. Másnap már nálam volt és csendben megesküdtünk". A nagyobb jövedelemről lemondottam, hogy kisebb jövedelem ketten tartsuk fenn küzdelmes életünket, de együtt lehessünk. A háztartási munkát magam végeztem. Mivel férjem súlyos betegségen ment keresztül és a lehetőségekhez képest jól kellett táplálkoznia, a magam szükségleteit a pusztá létefenntartásra korlátoztam. Sok gondot kellett fordítanom arra, hogy néhány ruhájában mindig kifogástalanul jelenhessen meg. Velem tanulta szerepeit és színészkörökben minden összekötötésém latba vettem, hogy érvényesülésének az utját biztosítsam annyi válságon és megújuló küzdelmen keresztül: "mint mindig, amikor eltörni látszott valami, x - írja férjem önéletrajzában - amikor a talaj csusszanni kezdett a lábam alól, most is Mancsi doppingolt". Amint a nélkülözéseknek és küzdelmeknek kezdettek érni gyümölcsei, tőlem mind inkább elfordult. Eleinte egy-egy nővel kezdett viszonyt. A nélkülözéseket jó kedvvel tűrttem, a mellőzés, a sok megalázás megvisélt. Később férjem már úgy szólván minden nővel belső viszonyra lépett, aki utjába akadt: Neves primadonnák és háztartási alkalmazottak váltották fel egymást. Amikor hűtlenségét szemére vettem, beismerte és tudomásomra adta, hogy házasságunk felbontásának a gondolatával foglalkozik. Szándékát eleinte úgy akarta velem szemben érvényre juttatni, hogy viszonyait még leplezettlenebbül folytatta